

Folketingets Socialudvalg
Christiansborg
1240 København K

Beskæftigelsesministeriet
Ved Stranden 8
1061 København K

T 72 20 50 00
E bm@bm.dk
www.bm.dk

CVR 10172748
EAN 5798000398566

18. april 2011

J.nr. 2011-0005432

Folketingets Socialudvalget har i brev af 22. marts 2011 stillet følgende spørgsmål nr. 349 (alm. del), som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Line Barfod (EL).

Spørgsmål nr. 349

”Vil ministeren tage initiativ til at ændre lovgivningen, således at en klage over en kommunes afgørelse, om at en kvinde ikke er reelt enlig, har opsættende virkning og først træder i kraft efter det sociale nævns afgørelse, eftersom det har store sociale og økonomiske konsekvenser for kvinder at miste sociale ydelser som børnebidrag, boligsikring m.v., hvis de faktisk er reelt enlige.”

Endeligt svar:

Kommunernes afgørelser om ret til sociale ydelser til enlige forsørgere kan påklages til det sociale nævn.

Generelt har klager over forvaltningens afgørelser ikke opsættende virkning. Ankesystemet på området er indrettet således, at det er kommunerne, der træffer afgørelse i 1. instans om ret til en række sociale ydelser.

Hvis klager over kommunernes afgørelser skulle tillægges opsættende virkning, ville dette kunne indebære, at den reelle afgørelseskompetence i 1. instans blev placeret hos ankemyndighederne - de sociale nævn.

Det er generelt uhensigtsmæssigt at tillægge kommunerne opgaver som forvaltningsmyndighed, hvis klagesystemet samtidig ikke gør det muligt for kommunerne at varetage opgaven i praksis.

Hertil kommer, at borgerne i mange tilfælde ville blive påført et højere tilbagebetalingskrav, hvis sagens økonomiske konsekvenser skulle afvente, at de sociale nævn havde taget stilling i hver enkelt klagesag.

Jeg finder ikke anledning til at ændre på det helt grundlæggende forvaltningsretlige princip om, at klager over forvaltningens afgørelser ikke har opsættelsen virkning.

Venlig hilsen

Inger Støjberg